

მაცნე

კომუნალური
კონსტრუქციები
17

გამოსვლის ადგილი, № 1435, საქართველო, 1974, ფასი 20 კაპიკი.

კონსტრუქციები

ნ. ბ. ა. აბაშიძის

კომუნალური კონსტრუქციები

შაბათი დილით, ცოლი ის იყო წავიდა ბაზარში, მე კი ტელევიზორს მივუჯექი დილის ვარჯიშის შემსრულებელი კომპანია გოგონების საყურებლად, რომ დერეფანში ზარი აწკრიალდა...

კარი გავაღე და ისეთი სცენა წარმომიდგა თვალწინ, შეგონა, კომპარულ სიზმარს ვხედავ-მეთქი:

კარის წინ ჩემი ქვისლი ოლიფანტე აყუდებულიყო, თმა გადაეკრიჭა, მუცელზე წითელ-წითელი თევზებით სავსე აქვარიუმი მიეხუტებინა და მიიმედ ქმინავდა... უკან ცოლ-შვილი მოსდევდა: ერთ ბავშვს შავი კატა ჩაეხუტებინა გულში, მეორეს ჩიტების ვალია გაედო მხარზე, მესამე საბელჩაბმულ ფინია ძაღლს მოათრევდა, ხოლო ცოლისდას უზარმაზარი ხელჩანთები მოჰქონდა, ქმრის სასამსახურო მანქანის მძღოლის დახმარებით.

— უნდა შეგვიკედლო! — შესაბრალისად დამეღრია ქვისლი.

— მობრძანდით, მობრძანდით! — წავიბურტყუნე მირწამხდარმა და ნაბიჯი გადავდგი, რათა ცოლისდისთვის ტვირთი ჩამომეერთებია.

უეცრად ძაღლმა დამეყფა და კანკში ჩამასო კბილი... ვაიმე-მეთქი, შევიღრიალე გამწარებულმა. ცოლისდა არ დაიბნა და ქმარს ურჩია, დაუყოვნებლივ წავეყვანე ცოფის საწინააღმდეგო ნემსის გასაკეთებლად. ოლიფანტემ ხელი ჩამავლო, თითქმის ძალით ჩამსვა მანქანაში, გვერდით მომიჯდა და პიუპ-მოსამარა გამაქანეს პოლიკლინიკისკენ.

— გარანტიით ხომ არ ჩაგიბარებიათ ბინა? — ამოვიკნავე გზაში.

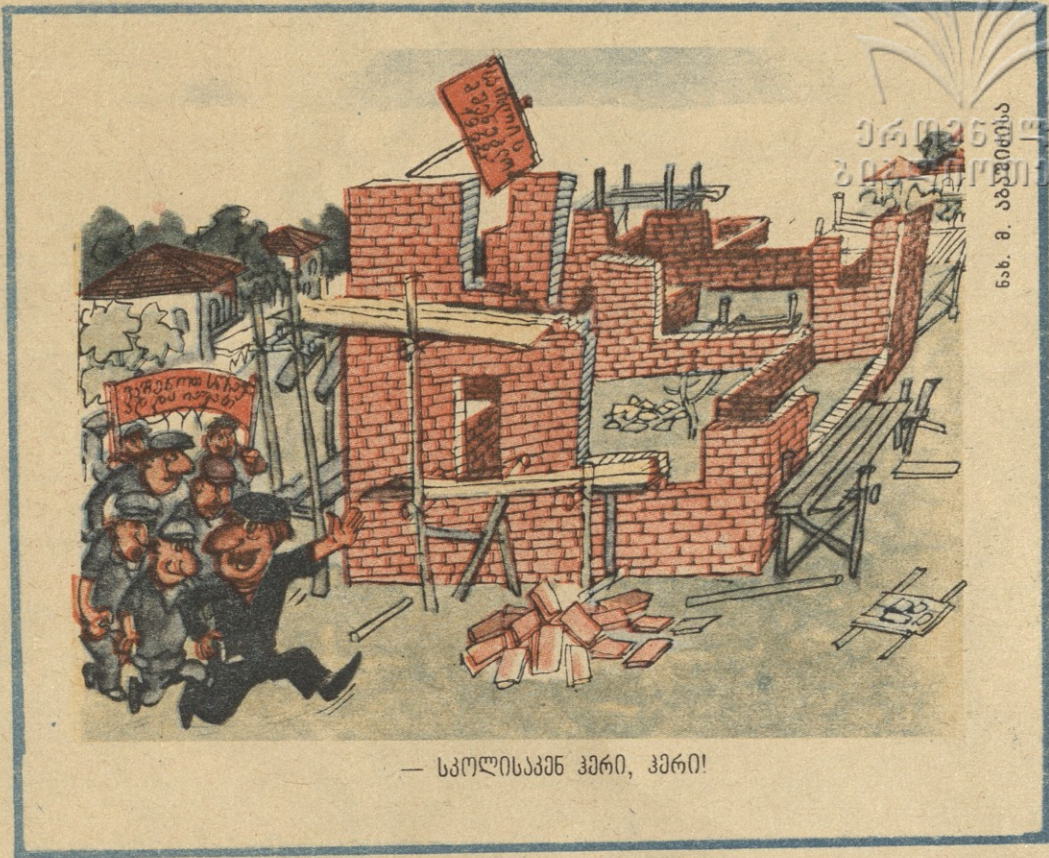
— მაგ ბედნიერებას ვინ გვალბებს? — მომიჭრა ქვისლმა.

— მიწისძვრა?

— მიწისძვრა რომ ყოფილიყო, ხომ თქვენც გაიგებდით?

— ხანძარი?

— ტარაკანები!

— სკოლისაჰუნ კერი, კერი!

გურამ შარაშიძე

— რაო?! შევძახე გაცეხულმა და იმავე წუთს ოლიფანტეს მიერ შემოჩეხებულ ქალაღს ჩავაშტერდი:

...ხოჭოების მოსასპობი ხსნარის ხმარების წინ, — ამოვიკითხე ინსტრუქციაში, — გაიტანეთ ბინიდან ყოველგვარი საკვები პროდუქტი, გაიყვანეთ ოჯახის წევრები, შინაური ცხოველები, აქვარიუმი. ხსნარის მოსხურების დროს უმჯობესია, ჩამოიფხატოთ აირწინაღი. თუ ასეთი ხელთ არა გაქვთ, აიფარეთ პირისახეზე მარლის რამდენიმე ფენა, ცხვირის ნესტოები ბამბის ფთილებით გამოიტენეთ, ჩაიცვით სპეცკომბინიზონი, რეზინის ხელთათმანები. ხსნარის მოსხურების დროს არ იყვიროთ, არ იმღეროთ, არ ილაპარაკოთ, არ დაუსტვინოთ, ასანთს არ მოუკიდოთ, პაპიროსი არ მოსწიოთ, არ ისადილოთ, ღვინო არ დალიოთ და არ ჩაიძინოთ. პროცედურის დამთავრების შემდეგ დაწვით ტანსაცმელი და სხეული საპნიან-სოლიანი ცხელი წყლით დაიბანეთ, ჯაგრისითა და პემზის სახეხის ხმარებით. თმა გადაიპარსეთ, ფხჩხილები მოიქენით, გამოიწმინდეთ კბილები დალიეთ ცხელი რძე. წამლის მოსხურებიდან ერთი კვირის შემდეგ ხანგრძლივად გაანიავეთ ოთახები, საპნიანი მდლდარე წყლით ჩამორეცხეთ ჭერი, კედლები, იატაკი...

ერთი კვირის შემდეგ ოლიფანტამ დაზვერვაზე წასვლა გადაწყვიტა. ბავშვებმაც მოიწადინეს დახოცილი ტარაკანების ნახვა, მაგრამ ოჯახის გაფართოებულ თათბირზე გადაწყდა, ამ სახითათო საქმეზე მხოლოდ მომწიფებული მამაკაცები წავსულიყავით. ცოლებმა მარლის პირსაბურავები გაგვიშვადეს, რძე დავგაღვივინეს თვალცრემლიანებმა გადაგვკოცნეს და გზა დავვილოცეს.

სადამოს ბინდუნდი იყო, ოლიფანტეს ბინის კარს რომ მივადექით. სამზარეულოში შესვლისთანავე თვალში გვეცა იატაკსა და მაგიდაზე მიმოფენილი უთვალავი შავი ლაქა „გაწყვეტილან, გაყლეტილან, გაცამტვერებულან! დიდება შენს ძალას, საყოფაცხოვრებო ქიმიავ!“

ქვისლმა შუქი ჩართო და... ჰოი, საკვირველებავ! „გაცამტვერებული“ ხოჭოები ერთბაშად გამოცოცხლდნენ, აფუთფუთდნენ და ელვის სისწრაფით გაუჩინარდნენ, რათა ლეგალური მდგომარეობიდან ისევ იატაკქვეშეთში გადასულიყვნენ და, ადამიანის უმწეობით წათამამებულებს, გაორკეცებული ძალით განეგრძოთ ჩვენი სარჩოს შთანთქმა-გაპარტახება.

ქაშაგაჩივება სუბკომით...

აღამიანები ვერასოდეს შეიგნებენ რა დიდი სერიოზულობა მართებთ იმისათვის, რომ მხიარულნი იყვნენ.

გოეთა

ვინც ჭიად ვადაიქცა, ნუთუ შეუძლია იჩივლოს გამსრიხესო?

მ. კანჭი

ფაქტი ყოველთვის შიშველი იქნება, თუნდაც უკანასკნელ მოღაზე ჩააცვან.

ს. ლევი

— ოჰ, ეს სიღამაზე, სიღამაზე, რამდენი სიმახინჯეა მისი გულისთვის ჩადენილი!

ნ. ლესკოვი

ქვეიანი კაცი არ შეიძლება მახინჯი იყოს.

ა. პირონი

— რა ვუთხრა ამ ქელმადლოვას, თორემ, მებას რომ ჰქუა ჰქონდას. ახლა მაღლა კი არა, ძირს უნდა იხედებოდეს!

ზაზა კაციანვილი

რომ ავიხირო, პატარძლის დაკრეფილი მწვანილი ჩემთან რა მოსატანია-მეთქი, მაინც არ დამიჯერებთ და ისედაც ატიკივებულ თავს უარესად ამატიკივებთ!.. არა, პატარძლის დაკრეფილთან ხელი არ მომიწვდება, ისე კი, ვისაც პატარძლის დაკრეფილი მწვანილი არ უგემია, წუნს ვერა და ვერ დამდებს — გინდა გემოვნებითა, გინდა სიქორფითა, თუნდაც სიმწვანე-სიზასხასითა...

მოკლედ, მწვანილს თუკი საღმე კბილი გაეხინჯება, ამ კბილის გახინჯვისა არც მე მეშინია, თუკი...

თუკი საბჭოთა მეურნეობებიდან ფეხს დროზე ამადგმევიწებენ და ხილ-ბოსტნეულის მაღაზიების თაროზე ციმციმ ჩამომაროვებენ; თუკი ხელიდან ხელში, საწყობიდან საწყობში, არჩევა-გადარჩევაში ღიმილს ტუჩზე არ შემაყინავენ; თუკი ერთმანეთის ძებნაში გამოღმით მე არ გავხნები და გაღმით კიდეც — თქვენა!

არადა, ღმერთმაც იცის და კაცმაც, ვიდრე მიწის გულიდან ამოვიწვევრები, ვიდრე გაზაფხულის მზე ზრდის საღერღელს ამიშლის, ერთი სული მაქვს, მიწაში ველარ ვეტევი, რომ ემანდ მოსვლა არ დამიგვიანდეს. ემანდ ჩემი მიზეზით სუფრას ლაზათი არ მოაკლდეს.

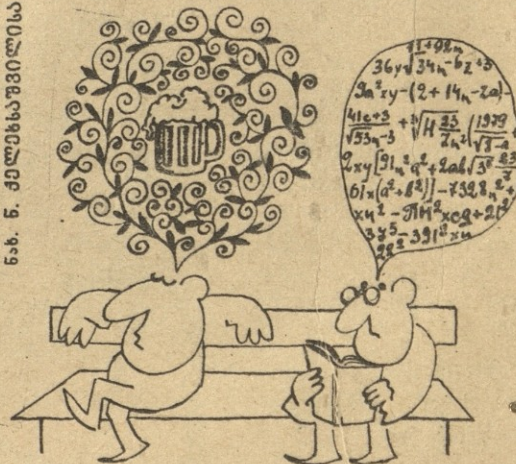
წელს მაინც გლახაკს მცდელობა, ბუნებას თუ არხს წყალი არ დაუკლია, აკი ვთქვი, თავი არც მე დამიზოგავს. მაგრამ რად გინდა? ამდენი ამაგი, ასე წალმა წამოწყებული საქმე, ვილაცის უკუღმართობით, ვილაცის გულცივობითა თუ ხელცივობით ისევ წყალში იყრება. ვერ იქნა, თქვენამდე ისე ვერ მოვატანე, მწვანე თვალეზზე ყვითელი ღიბრი რომ არ გადამეკრას. ჯერ მე ვითუთქები, მერე კი, მერე... თქვენც ითუთქებით ჩემი ცოდვითა. თუ დაკრეფამდე ავ თვალს მართლა არ ვეჩვენები, ახლა ისე ვარ გახევებულ-გამომშრალ-დაჭეჭვილ-დაბეჩავებული, თავს ვინდა ჩივის? სირცხვილისაგან ფოთლები სად წავიღო, აღარ ვიცი!

ნათქვამია: მაღლი თუ ჰქენი, კეთილი ინებე და ზედ მარლიც მოაყარეო. ჰოდა, რა გასაკვირია, თქვე კაი ხალხო, იმ დალოცვილი მარლის მოყრა მწვანილსაც რომ მოუნდეს?!

ახლა ყველას მანქანა აქვს, შესევიან გზებს და ქუჩებს, ხელთ უპყრიათ საჭეები მელოტებს თუ თმახუჭუჭებს, კაცურ კაცებს, არაკაცებს, ხელმრუდებს და ხელზავიანს, ახოვანს და წელგამართულს, კუზიანს და წელკავიანს, მოლექსეს და მოჩიფჩიფეს. ენაბლუს და ენამზიანს, უსაშველოდ გატლევილს და ზედმიწევნით თავაზიანს, შრომის გმირს და შრომის ორგულს, უსახელოს, სახელიანს, ხეიბარს და ხელით სათრევს, ცალფეხას და ცალხელიანს, ღვინის მსმელს და ნახევრად მსმელს, შარიანს და შარაფიანს, შორსმჭვრეტელს და ახლომხედველს, ვინც გზას ვერ ცნობს ქარაფიანს... მართვის ნების ნაყიდიანს... ბიძით ნაშოვნ უფლებიანს, „ურაზმერო“ ჩქმუბიანს, პლატფორმიან ტუფლებიანს, სიდედრიანს, სიმამრიანს, სურთუკიანს, ყილეტიანს, ლატარიით მოვებულს და ფულით ნაყიდ ბილეთიანს, ნიშნოსანს და სპორტის ოსტატს, უტიტულოს, ტიტულიანს... „ვოლგაიანი“ გაგაბრტყელებს, — თუ გადურჩი „ყიგულიანს“! ჰოდა უნდა განვერიდო, ვიდრე დღენი დამითვლია. მე გავყვები ბილიკ-ბილიკ, გზები თქვენთვის დამითმია!

ნ.ბ. ნ. კელმანაშვილისა

უსიტყვიოდ

დღილი უხასიათოდ გამომეღვიძა. ათი სრულდებოდა. წამოდგომა დაეპირე, მაგრამ თავი ისე დამძიმებოდა, ძალაგამოლეული, უღონოდ ისევ ბალიშზე მივესვენე.

თვალწინ წარმოვიდგა წუხანდელი ბატალაები. ღმერთო, ვინც „მოიუშვი შპალერი“ მოაგონა, იმას... ვიღაც ოჯახქორს ამბავი მოეტანა ცოლისათვის ლუკასთან იმპორტნი შპალერი მიუღიათ და თუ ვინმე იცით, ეცითო. ცოლი მე მეცა. ერთხელ ოდესღაც ლუკა მიხსენებია სახლში, ეს კი უკვე საკმარისი აღმოჩნდა მისთვის.

— აბა, ეტაკე შენს ლუკას! — მითხრა ცოლმა.

— ვერ მივალ. — ვთქვი მე.

— მიხვალ! — თქვა მან და... შემდეგ აღარც მინდა გავიხსენო.

გახუხული პურის სუნი მეცა. უკვე ყველაფერი ვასაგებია ცოლი საგანგებო საუბრეს მიმზადებს. ასე იცის მან, როცა სადმე განსაკუთრებული მისიით მგზავნის.

არადა, მართლა რა ეუთხრა იმ კაცს, რომ მივალ? 36 წელიწადია კაცი თვალთ არ მინახავს, ახლა რომ მივიღე? გამარჯობათ, ბატონო ლუკა... ბატონო თუ?.. უბრალოდ ლუკა. მამის კუჭულისა ეძახდნენ ლუკა კუჭულოვიჩი? ბითურბაა. მაინც როგორ ეძახიან ნეტავ სამსახურში? ბატონო ლუკა? რა უშავს.

მივალ, გავალბე კარს...

— შეიძლება?

— მიბრძანდით. — ცოტა გაბრაზებით მეტყვის ის.

— გამარჯობათ, ბატონო ლუკა, ვერ მიცანით?

— ვერა.

— ლუკა ბიძია! — გავშლი მე ხელებს... — არა, არ ვარგა. გამარჯობა, ლუკაია!

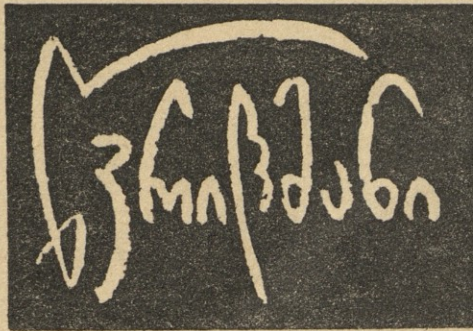
— ვინაა შენი ლუკაია, შე კრეტინო, შენა!

— მართლაც. ბატონო ლუკა, ხომ არ ვახსოვთ ჩვენი სკოლის ეზოში თქვენ რომ კონინდარს სცელავდით, — აქ უნდა ჩავიციხო. — ხა, ხა, ხა... და ჩვენ, აბეზარა ბავშვებმა, ცელი დაგიმალეთ? არ ვარგა. ლუკა ბატონო! რა კურო გყავდათ! სისულელეა, კაცი გაგიღვება... ოპ, რა ცხელა... ბატონო ლუკა, ვახსოვთ, როდესაც მზე დასავლეთისაკენ გადაიხრებოდა და საკოლმეურნეო ზვრებიდან დაბრუნებული სახეგარუჭული მშრომელები ბატონ კუჭულისთან, მამათქვენ კუჭულისთან? (თუ კუჭუ ბიძიასთან?) — კუჭუ ბიძიასთან არომატულ ცივ, სიროფიან, წყალს სვამდა?

— არ მახსოვს.

— არ მახსოვსო, და რა ვინდა ახლა ქნა..

ნოდარ მაღაჯონია

ეს... არადა, მართლა რა საჭიროა, ბოლოს და ბოლოს, ეს ლუკა? შეხვიდე უნდა კაცი მალაზიაში და...

— უკაცრავად.

— ბრძანეთ.

— „მოიუშვი შპალერი“ გაქვით?

— როგორ არა, ინებეთ.

— ბიჭოს! რამდენი მეტრია თითოეულში?

— გვაქვს ცხრიანი, გვექონდა 12,35-იანი, თუ არ გეჩქარებთ, მისამართს დაგეიტოვებთ, ბინაზე გამოგიგზავნით...

— ეს რა ფასიანია?

— 2,43, იუგოსლავურია, ეს 2,47, ფრანგული, ეს კი — იტალიური; მაგრამ არ ვირჩევთ, არ სუნთქავს.

— არ სუნთქავსო! მე მეგონა, მარტო ჩვენ ვსუნთქავდით, კაცო, შპალერიც სუნთქავს? ხა, ხა, ხა..

— რას ბრძანებთ, ბატონო! აბა მოიგონეთ, ძველად, ხალხი რომ შპალერს გააკრავდა, მერე დანით დაჩხვლევდა...

— როგორ არ მახსოვს, მახსოვს, ჩვენი ოდა, როცა ქარი დაუბერავდა, როგორც ფლიტა ისე უსტვევდა, ყოველი მხრიდან სუნთქავდა —

ზემოდან, ქვემოდან, გვერდებიდან. მარტო ის რად ღირდა, ბუხრიდან რომ ჯერ შემოგაფუტებდა და მერე ნაყარს შემოგაყრიდა...

— უიმე! მე თქვენ გიცანიო... მეტყვის უცებ გამყიდველი.

— მე?.. — გავიკვირებებ შენს ციხით?

— დიახ, თქვენ.

— ვერა...

— მე ლუკა ვარ, ლუკაიე, კუჭულოე მეფაიტონის ბიჭი, გამყიდველად ვმუშაობ ნუთუ ვერ გამიხსენეთ, თქვენ, აბეზარა ბავშვებმა რომ სკოლის ეზოში კონინდარს ვცელავდი და ცელი დამიმაღეთ?

— რაღაც ვერ მომიგონებია.

— თქვენ რა გემახსოვრებათ, მაგრამ მე რა დამეფიწყებს, კუჭულოამ იმ ცელისათვის...

— მდაა... ახლა კუჭულოა სადაა?

— მოკვდა, ბატონო, კაი ხანია, მოკვდა. თვითონ წავიდა და მე კი დამტოვა ასე გაუნათლებელი.

— ოო... მომაგონდა, თქვენ, მგონი, შვიდი კლასიდან მიატოვეთ სკოლა, არა?.. რატომ, აქ რა, სირცხვილია განა მუშაობა? აი ჩემი მისამართი და გამოგიგზავნეთ... — მოულოდნელად ჩიბიდან დავპარობ ჩემს „ვიზიტკას“ და დახლზე დაუვადებ მას...

— აბრძანდი ახლა. — ქოშინით შემოვარდა ჩემი ცოლი საწოლ ოთახში და ფიჭვი ღამის ძაფით გამიწყვიტა. — ეუა-ფშაველაზე ყვითელი, რეასართულიანი სახლია, იქ ყოფილა, მეორე სართულზე, მდივან ქალს დაუვრეკე და იქ არის ლუკა კონსტანტინოვიჩი. აბა, ჰე, სანამ ვინმეს მიუსწრია და გათავებულა...

ხანგრძლივი ლოდინის შემდეგ ლუკა კონსტანტინოვიჩმა მიმილო:

— გამარჯობა, ლუკა კონსტანტინოვიჩ!

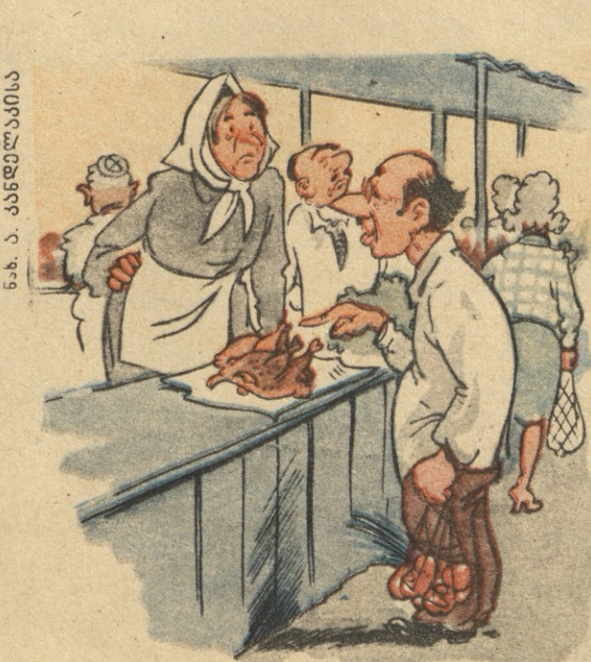
— გაგიმარჯოს!

— ვერ მიცანით? მე პროვიზორ გერმანეს ბიჭი ვარ... ჩვენ სკოლაში ერთად ვსწავლობდით... მერე მე ჯარში წამიყვანეს... ორმოცდაშვიდში დავბრუნდი... შემდეგ უნივერსიტეტი დავამთავრე წარჩინებით... შემდეგ საკანდიდატო დავიცავი... მერე სადოქტორო... ახლა პროფესორი ვარ, დამსახურებული... ოთხჯერ აპარჩიეს...

ლუკა კონსტანტინოვიჩმა ვერ მიცნო. არც გაემტყუნებდა, 36 წელი, ცოტა ხომ არ არის! სხვა რომ არაფერი, რამდენი რამ ვნახეთ, რაზმდენი რამ შეიცვალა და გადაკეთდა მას აქეთ. თვითონ სულ არ შეცვლილა, არის ისევ მხნედ, ძველებურად. ჩვენ დიდხანს ვისაუბრეთ. „შპალერი?“ „შპალერი“ არც მოგგონებია, ან ღირდა კი ასეთ წვრილმანზე ლაპარაკი?

— ღვინის დაკალევის დაზღვევა მოადგილედ ვნიშნავ ჩემს ჯიშვებს!

ნ.ბ. ა. კანდელაკისა

— რა დღის კალამი? — 15 მანთი! — განუკლებით არ მომიღიო!

7-1974

ს. ბ. ლომიძის

74-610

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ინდეკ 76187

ნარკოზი უძველესი სიტყვაა, წარმოს-
დგება ბერძულიდან — narkosis — „გათან-
ვა“ და mania — „უფუნობა“, „ჭკუიდან გა-
დასვლა“. სიტყვა კი უძველესია, მაგრამ თვით
ჩვევა არც ისე ძველი უნდა იყოს. ადრე ცხოვ-
რებითა და სისხლით მოყირჭებული შაში, ხან-
ან იმპერატორი თუ შეიქცევდა თავს ნარკო-
ლითი და თრიაქით გაბრუნებული უგონოდ მიე-
სვენებოდა გერმის ყურთბალიშებს. დღეს ნარ-
კოზიანამ დასავლეთის ქვეყნებში სულ სხვა სა-
სიათი და იერი მიიღო. აღმოსავლური ეგზო-
ტიკით გატაცებულმა საქმოსნებმა პირველი
გაუბედური ნაბიჯები გიგანტური მასშტაბის ბიზ-
ნესად აქციეს. ნარკოტიკებით ვაჭრობა მრავალ-
ლი შაფის და განგსტერთა ორგანიზაციის პირ-
ველ შემოსავალ წყაროდ იქცა, ხოლო ნარკო-
ზიანა — ნომერ პირველ პრობლემად დასავ-
ლეთის მრავალ სახელმწიფოში.

მოგების წყურვილითა და ოქროს ციციმიით
გათანგული კონტრაბანდისტები უფრო ფარ-
თოდ ულიან გესლიან ჭანგებს. მსოფლიოს შავ
ბაზარზე იზრდება ნარკოტიკების „სორტიმენ-
ტი“ — ოპიუმი, მორფი, ჰეროინი, დიონინი,
პაშიში, შირა, ანაშა და სხვა. მსოფლიოს მრავალ
ქვეყანას და კონტინენტს სწვდება ნარ-
კოტიკებით მოვაჭრეთა ქსელი, თავისებური
„რეკორდები“ მყარდება ნარკოზიან კონტრაბან-
დისტთა მიერ — სულ რამდენიმე ხნის წინ
ამერიკის შეერთებულ შტატებში კონტრაბან-
დისტებმა შეიტანეს ჰეროინუმისა და კოკაინის
ერთ-ერთი უდიდესი პარტია. ეს, როგორც
შემდგომში გამოირკვა, ამ უკანასკნელი წლებში
რეკორდია. ჩიკაგოს პოლიციამ აღწერა ეს
რეკორდი და მთელი საქონელი შეაფასა...
10 მილიონ დოლარად! ყოველ საქონელს მო-
მხმარებელი ესაჭიროება — ეს აქსიომაა, და
ამისთვის ნარკოზიანა წრეები არაფერს იშუ-
რებენ, რათა მეტი „მომხმარებელი“ ჩაითრიონ
საქმეში, განსაკუთრებით კი ნადირობენ ახალ
გაზრდობაზე... 10 მილიონი დოლარის ნარკო-
ტიკებს გასაღები უნდა!

თავისი ქვეყნის რეკორდის ფეხსაცმა მოას-
დინეს ფინეთის საბაჟოს მუშაკებმაც. მათ და-
აკვეს მგზავრი ჰელსინკის აეროდრომზე, რო-
მელიც მაინის ფრანკფურტიდან ჩამობრძანდ
საქმაოდ ძვირფასი ძღვენი — ცხრანახევარ
კილოგრამი პაშიში ადგილობრივი მოსახლეო-
ბისათვის. ეს, როგორც აღინიშნა, ნარკოტიკე-
ბის ყველაზე დიდი პარტია იყო, რომელიც
ფინეთის საბაჟოს მუშაკებმა აღმოაჩინეს ა-
ბოლო ხანებში ფინეთში ნარკოტიკების შეტა-
ნის კდისას. ძღვენი ნამდვილად ძვირფასი გა-
მოდგა — შეფასდა 190.000 ფინურ მარკად.

კაპიტალისტური სამყაროს ქვეყნებში დღე-
თიღვე მატულობს ინდეფერენტულ, აპათურ
ადამიანთა რიცხვი, რომლითაც ყველაფერი
ინტერესი აქვთ დაკარგული. მათი გარეგნულ
იერიც კი — ათრთოლებული ხელები, თითქო
ფჭვილშეყრილი სახეები, — ცხადად დაღადებე-
იმის შესახებ, რომ ისინი გაბმულნი არიან ნარ-
კოზიანის შხამიან ქსელში. გასულ წელს ამე-
რიკის შეერთებული შტატების გამოძიების ფ-
დერალური ბიუროს სტატისტიკური მონაცემე-
ბით, დააბატმრეს 420.700 ამერიკელი იმ ბრად-
დებით, რომ ხმარობდნენ მარისუანას. 1974
წელთან შედარებით, მარისუანას მწველო
რიცხვი 48 პროცენტით გაიზარდა. ანალოგიუ-
რი მდგომარეობაა დასავლეთის სხვა ქვეყნე-
ში.

ნარკოზიანის შხამიანი ურჩხული დღითიდ-
მეტ ლამაზ ქალ-ვაჟს თხოულობს. ოღონდ
შლაპარი არაა — ეს საზარელი სინამდვილე